

»Altsaa: jeg tænker paa at gifte mig. Jeg troede forresten, at De vidste det. Og jeg har oprigtig talt opfattet Deres Tavshed derom som et stiltiende Samtykke.«

»Det har De heller ikke taget saa meget fejl i, Torben Dihmer. Men har De talt med Jytte? Og hvad siger hun?«

»Jo, jeg har nogen Grund til at tro, at ogsaa Deres Datter er kommen under Vejr med mine Hensigter og ikke tager mig dem altfor ilde op.«

Fru Bertha nikkede med bortvendt Ansigt.

»Det gør hun vist ikke! Det er jeg ganske overbevist om!« sagde hun — og det var lige saa meget en Forsikring til hende selv som til ham.

»Men saa kan De nok forstaa,« sagde Torben, »at jeg i Øjeblikket ikke er begærlig efter at tumle ud i en Valgkamp med Udsigt til at maatte tilbringe Hvedebrødsdagene paa Krostuemøder.«

»Det veed jeg dog ikke, kære Ven; en saadan Kampagne har dog ogsaa sin Tilfredsstillelse, og De behøver jo ikke at gifte Dem netop under Valget. Denne gang er der vist ovenikøbet ualmindelig gode Chancer for nye Mænd, som har Føreremner i sig, — det skulde De ikke glemme. For det er dog ikke Deres Hensigt at tilbringe Resten af Deres Liv som Privatmand. De tænker jo ikke paa at leve i al Fremtid blot for Deres personlige Lykke?«